

آسیب شناسی اجتماعی خوابگاه های مقطع راهنمایی شهرستان بندر خمیر

محمد خدمتیان، ولید ترکمانی

^۱ - دانشجوی دکتری فلسفه تعلیم و تربیت دانشگاه اصفهان

^۱ - کارشناسی ارشد روان شناسی تربیتی

چکیده:

مدارس شبانه روزی با هدف تقویت آموزش همگانی و فراهم ساختن فرصت های یادگیری با کیفیت مطلوب برای افراد فعالیت خود را آغاز نمودند. زندگی جمعی دانش آموزان در محیط خوابگاه و ارتباط اجتماعی که بین خودشان و همچنین با سایر کارکنان مدرسه دارند نوعی الگوی رفتاری خاصی را می طلبد. هدف این مقاله شناسایی آسیب های اجتماعی خوابگاه های مقطع راهنمایی شهرستان بندر خمیر است که در چهار مدرسه شبانه روزی از طریق مصاحبه با دانش آموزان خوابگاهی و سرپرستان شبانه روزی انجام شده است. مسائلی را که یک دانش آموز با آن روبروست می توان در سه دسته مسائل ناشی از زندگی جمعی شامل مشکلاتی است که تحت تأثیر جدایی از خانواده، ورود به محیط جدید و گروه های دوستی ممکن است برای فرد بوجود آید؛ مسائل ناشی از برخورد مسئولین مدرسه و برنامه های اجرایی آنان، و مسائل ویژه تغییرات سنی بویژه دوره بلوغ، تقسیم بندی کرد. خوابگاه محیطی پویا است که بر وضعیت تحصیلی، اخلاقی، ارتباط اجتماعی و به طور کلی شخصیت دانش آموزان اثر می گذارد و باید برای این بخش از نظام تعلیم و تربیت به طور مجزا اهدافی ویژه و دقیق، همراه با راهکارها و شرایط نیل به آن فراهم گردد.

کلید واژگان: مدارس شبانه روزی، خوابگاه، آسیب شناسی اجتماعی، دانش آموز

مقدمه:

انسان به گونه ای متفاوت نسبت به سایر موجودات نیازمند آموزش است و برای بسیاری از ساده ترین امور از جمله زبان، تهیه غذا، آداب و رسوم و... نیازمند یاددهی-یادگیری است. در عصر جدید نیز با توجه به افزایش تخصص ها و پیشرفت تکنولوژی بشر بدون آموزش نه تنها نمی تواند موفقیتی کسب نماید، بلکه حتی قادر به ادامه زندگی نخواهد بود.

مدارس طیف وسیعی از دانش ها و مهارت هایی را می آموزند که انتظار می رود در زندگی آتی دانش آموزان مؤثر واقع شود. مدارس همچنین فرصت هایی مانند کسب عادات فکری و دید وسیع تر برای دانش آموزان فراهم می سازند (رابرتسون، ۱۳۸۵).

در شرایط برابری فرصت های آموزشی انتظار می رود که افراد هر طبقه اجتماعی یا گروه قومی و نژادی فرصت یکسانی برای ورود به دانشگاه داشته باشند (همان). اعلامیه جهانی حقوق بشر در موارد ۲ و ۷ اصل مساوات را اعلام نموده است. در اصل سوم بند ۹ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران چنین آمده است: «رفع تبعیضات ناروا و ایجاد امکانات عادلانه برای همه در تمام زمینه های مادی و معنوی» (صفار، ۱۳۸۷). طی دهه اخیر مرکز فرهنگی سازمان ملل (یونسکو) چند بار ایران را به عنوان یکی از موفق ترین کشورهای جهان در مبارزه با بی سوادی معرفی کرده است. زیرا ایران توانسته نرخ با سواد جمعیت ۶ ساله و بالاتر را از رقم ۲۸/۷ درصد، در سال ۱۳۵۵ به حدود ۸۵ درصد در سال ۱۳۸۳ ارتقاء دهد (جمعی از نویسندگان، ۱۳۸۴).

فراهم ساختن زمینه های آموزش همگانی در مقطع ابتدایی موجب رشد چشمگیر سواد در جامعه گردید. بدنبال آن مشاهده شد با پایان یافتن این دوره در مناطقی افراد مستعد و علاقه مند به تحصیل وجود دارند. بنابراین مدارس شبانه روزی گره گشای این سد رشد علمی گردید. مدارس شبانه روزی مدرسی هستند که ضمن فراهم ساختن شرایط آموزش، دانش آموزان می توانند از محیط خوابگاه استفاده نمایند. خوابگاه یک زندگی جمعی با دانش آموزانی هم سن و سال از همان مدرسه است که توسط مدرسه و تحت نظارت مدیر مدرسه و سرپرستان آن خوابگاه، اداره می شود. از آنجا که از یک سو دانش آموزان از خانواده های مختلف و با تجارب، معلومات و نگرش های کم و بیش متفاوت در کنار هم زندگی